

CHƯƠNG NĂM MƯƠI TÁM

NHÌN TRƯỚC QUÊN SAU

Hai nàng một tả, một hữu đưa Châu Lệ Nhi vào nhà. Cả hai vừa đi vừa khen Châu Lệ Nhi xinh đẹp, khả ái, chừng như tâm tình cởi mở, hoan hỉ phi thường.

Hai nàng có vẻ như không lưu ý đến Châu Lệ Nhi mà Châu Lệ Nhi cũng dường như không ngán cả hai chút nào.

Châu Lệ Nhi dù còn nhỏ tuổi song không phải là một ngốc tử, tự nhiên ước đoán được dụng ý của hai nàng, cùng lắm là hai nàng hạ độc chứ có chi hơn?

Mà hạ độc để hãm hại Châu Lệ Nhi là một điều đáng buồn cười lắm.

Vì thế, Châu Lệ Nhi bình thản, xem cả hai chẳng ra gì.

Châu Lệ Nhi thầm nghĩ : “ Các người khinh ta à? Các người lừa ta vào nhà để hạ thủ đoạn à? Còn lâu các người ơi! Hôm nay các người gặp ta, là cầm như vận đen đã đến với các người đó!”

Nàng cho hai chị em họ toan múa rìu qua mắt thợ.

Nàng không tưởng gian nhà được bày trí cực kỳ nhã khiết. Tìm khắp nơi cũng chẳng có một hạt bụi.

Chừng như có ke nào đó cầm chổi quét suốt ngày.

Người áo xanh vừa rồi đón hai nàng đã đi đâu mất. Luôn cả người áo xanh cùng đến đây với hai nàng cũng vắng mặt.

Châu Lệ Nhi thầm nghĩ : “ Hay là hai nàng này đã giết hấn rồi? Và gã kia mang xác vất đi?”.

Nàng em nắm tay Châu Lệ Nhi hỏi dài hỏi vắn :

- Cô nương họ gì? Nhà ở đâu? Cô nương được bao nhiêu tuổi rồi? Trong nhà có những ai?

Châu Lệ Nhi hàm hồ đối đáp.

Nàng không ngờ mình cũng có biệt tài bịa chuyện.

Nàng có biết đâu, nữ nhân nào cũng thế, có biệt tài nói dối, không lỗi họ còn bịa chuyện được, huống hồ có lỗi?

Một lúc lâu, nàng chị từ dưới bếp lên, mang theo chén đĩa, muống và thức ăn sáng.

Ba đôi đĩa kia chứng tỏ số người, và như vậy đại hán kia và người áo bố xanh không dự ăn.

Điều đó chứng tỏ đại hán kia vắng mặt vĩnh viễn và người áo bố xanh đang bận phi tang cái xác vương vấp.

Nàng chị mỉm cười thốt :

- Tiểu muội muội ăn với chị em tôi nhé!

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Tôi không dám ăn!

Nàng chị giật mình :

- Sao lại không dám ăn!

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Bọn thôn dân chúng tôi chỉ ăn thịt vào những ngày đại lễ và ăn rất ít thôi! Một tô thịt lớn như thế này, nhìn thấy cũng đủ ngán rồi, nếu ăn nữa, sợ nôn mất!

Nàng chị cười vang :

- Cô nương yên trí! Đây là thịt trâu mà! Ăn vào rất chóng tiêu, chẳng sao đâu!

Châu Lệ Nhi cười hì hì :

- Thật ăn vào không chết người à?

Nàng chị thoáng biến sắc nhìn sang nàng em.

Nàng em nở nụ cười tươi :

- Cái vị tiểu muội này hay nòi đùa đấy! Thịt trâu thì làm gì chết người được?

Châu Lệ Nhi đảo tòn đoi mắt :

- Vậy thì tôi ăn!

Và nàng ngồi vào bàn, nàng ăn liền, ăn rất ngon.

Hai chị em kém hai bên, vừa ăn với nàng vừa đưa mắt nhìn nhau.

Nàng em dùng ánh mắt hỏi nàng chị :

- Đại thơ không để món gia vị đặc biệt trong chén nàng sao?

Nàng chị cũng dùng ánh mắt đáp lại :

- Quên thế nào được việc đó!

Bỗng Châu Lệ Nhi bật cười :

- Chén thịt này ăn ngon vô cùng! Rất tiếc tôi lại không quen dùng cái món gia vị đặc biệt của hai cô nương!

Hai chị em giật mình.

Nàng em cười ròn :

- Nơi đây thô lậu, làm gì có món gia vị đặc biệt?

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Không có gia vị đặc biệt, sao tôi ăn vào, đầu lưỡi tê tái lạ lùng!

Nàng chị cười nhẹ :

- Có lẽ tại tôi để muối khá nhiều đấy!

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Muối để nhiều quá có khi cũng làm chết người được vậy!

Thốt xong, nàng liền tụt xuống ghế.

Hai chị em kinh hãi kêu lên thất thanh :

- Tiểu muội muội! Tại sao thế?

Lâu lắm, Châu Lệ Nhi vẫn còn nằm dưới đất, bên cạnh bàn. Nàng không làm một cử động khê.

Có nước dãi sùi ra hai bên mép miệng.

Hai chị em chờ một lúc lâu rồi cùng nhau thở phào.

Nàng em vỗ hai lòng bàn tay vào nhau rồi cười hì hì thốt :

- Vừa rồi cô ả nói mấy tiếng làm tiểu muội sợ hãi vô cùng, cứ tưởng rằng cô ả là tay khá!

Nàng cười lớn thêm một chút :

- Nếu là tay khá thì khi nào nàng lại dám ăn tô thịt của ta?

Nàng em hỏi :

- Đại thơ để bao nhiêu phân lượng đó?

Nàng chị đáp :

- Không nhiều mà cũng không ít! Dù cho những tay khá như Hồ Lão Lão ăn một tô thịt như thế cũng phải bò lăn, đừng mong ngóc đầu nổi!

Một tiếng sột vang lên, người áo bố xanh từ phía hậu vọt đến.

Trống thấy Châu Lệ Nhi, y cau mày hỏi :

- Tại sao các vị giết nàng?

Người chị cau mày :

- Tại sao ta không giết nàng? Ai cấm ta làm việc đó? Người nhân ra nàng ấy à?

Người áo bố xanh chưa kịp nói gì, nàng em mỉm cười thốt :

- Người ăn nói dè dặt đấy! Đại thơ ghen rồi, người chẳng thấy sao? Chết luôn đến người cũng chưa biết chừng!

Người áo bố xanh cười khổ :

- Bởi tại hạ nhận ra nàng nên muốn lưu nàng lại, biết đâu mình chẳng khai thác được một vài điều hay?

Nàng chị vẫn sừng sộ :

- Khai thác điều gì? Đã không biết nàng là ai thì khai thác làm sao chứ? Người định kết bằng hữu với nàng phải không?

Người áo bố xanh hấp tấp đáp :

- Bởi không biết nàng nên muốn hỏi nàng xem ai sai phái nàng đến đây, ngoài nàng ta ra, còn có ai theo dõi chúng ta nữa chẳng? Nếu biết được kẻ nào sai phái nàng thì kể cũng là một điều hay đấy chứ?

Rồi y thở dài tiếp :

- Sự tình đã như thế này mà cô nương cũng ghen được à? Cô nương không tím nhiệm tại hạ à?

Nàng chị bật cười, vòng tay ôm ngang hông y, dịu giọng thốt :

- Tại sao ta không tin người? Bất qua, ta đùa với người cho vui vậy thôi!

Nàng em phụ họa :

- Người nổi cáu làm gì? Nếu đại thơ không yêu người thì tôi gì lại ghen tức? Như ta đây, giả tử có ai ghen vì ta, ta sẽ cao hứng vô cùng!

Người áo bố xanh chung cuộc rồi cũng phì cười :

- Tại hạ nào dám cáu kỉnh! Bất quá...

Nàng chị chặn lời :

- Chẳng bất quá chi cả! Người cứ yên tâm, ta hạ độc không nặng lắm đâu! Nàng chưa chết gấp lắm đâu! Nếu người muốn hỏi gì nàng, ta sẽ cứu sống nàng lại cho!

Ngờ đâu, nàng chị vừa dứt tiếng, Châu Lệ Nhi vụt cười sảng sặc :

- Khỏi cần cứu sống tôi cô nương ạ! Tôi tự sống lại cũng được như thường! Tôi thừa sức tự sống lại mà!

Trong khi nàng thốt, người áo bố xanh đưa nhanh tay chụp vào mạch môn nàng, nhưng nàng nhanh hơn, chụp lại trúng mạch môn.

Y làm gì tưởng nổi là Châu Lệ Nhi sống lại?

Y cũng không ngờ là thủ pháp của nàng nhanh quá độ, y nghe nhói rồi toàn thân cứng đờ không còn động đậy được.

Hai chị em kinh hãi đến ngây người, nàng em nhìn nàng chị, chừng như muốn hỏi : “Sao lại thế này? Hay đại thơ bỏ muối thật sự vào tô thịt thay vì chất độc?”.

Nàng chị cũng chẳng hiểu tại sao nữa.

Chính nàng bỏ chất độc vào tô thịt mà! Có khi nào nàng lầm lộn được? Mà phân lượng nàng dùng, nếu cho một con ngựa ăn, con ngựa cũng lăn đùng ra như thường, huống hồ một tiểu cô nương?

Tại sao tiểu cô nương chẳng việc gì?

Châu Lệ Nhi nhìn hai nàng, cứ cười khanh khách.

Nàng em chớp mắt, vụt cười lên :

- Tiểu muội muội! Thế muội muội tưởng chị em tôi hạ độc thật sự à? Không đâu! Chị em tôi cố ý dọa khiếp tiểu muội, tạo một trò cười cho vui đó thôi. Chứ nếu tô thịt có độc thì làm gì tiểu muội ăn nổi?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Đúng vậy rồi! Nếu có chất độc trong tô thịt thì tôi đã chết mất rồi!

Nàng em đáp :

- Bất quá, tôi để một loại gia vị lạ từ Giao Chỉ đưa về đây nên tiểu muội ăn nhầm, lưỡi hơi tê một chút!

Châu Lệ Nhi trố mắt :

- Từ Giao Chỉ đưa về đây?

Nàng em chạy bay vào nhà bếp, mang ra một chiếc bình, cười nhẹ :

- Tiểu muội muội xem đây! Nào phải chất độc đâu!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Không phải chất độc à? Cho tôi nếm thử một chút xem nào!

Nàng em chừng như đắc ý lắm, chính nàng đang tìm cách lừa Châu Lệ Nhi, ngờ đâu Châu Lệ Nhi tự hiến dâng như vậy!

Nàng cười tươi gật đầu :

- Tiểu muội muội muốn nếm thử, cứ nếm! Nếu là chất độc, cứ bắt đền tôi đi!

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Nếu là chất độc thì tôi chết mất rồi! Làm gì bắt đền cô nương được?

Nàng em thoáng giật mình, cười lấp :

- Làm gì...

Nàng chẳng biết nói sao cho xuôi, Châu Lệ Nhi lại tiếp :

- Cô nương trao đây! Dù sao tôi cũng phải nếm qua mới được!

Nàng tiếp chiếc bình, dùng răng cắn nắp cạy ra, bàn tay vẫn nắm chặt mạch môn người áo xanh.

Hai chị em hết sức hoang mang, tự hỏi Châu Lệ Nhi quá thông minh hay chỉ là một cô nương điên, hành động hồ đồ khó hiểu?

Châu Lệ Nhi lè lưỡi liếm chất phấn trong bình, hai chị em thấy thế, lộ vẻ mừng ra mặt.

Hai nàng không mừng sao được, bởi chiếc bình đựng một loại chất độc cực kỳ lợi hại? Mà Châu Lệ Nhi thản nhiên nếm, như vậy nàng cầm chắc nàng phải khổ!

Cả hai cùng một ý nghĩ : “Điên! Cô bé điên thật mà !”.

Châu Lệ Nhi chép chép miệng thành tiếng, rồi mỉm cười thốt :

- Quả thật mùi vị tuyệt diệu! Nếm được mùi vị này, dù trúng độc mà chết cũng chẳng oán hận gì!

Nàng nghiêng mình, trút hết chất độc vào miệng.

Hai chị em mừng thì vẫn mừng, song lại tiếc quá.

Bao nhiêu chất độc đó có giá trị hơn ngàn vàng, thừa sức hạ mười đại hán. Vậy mà Châu Lệ Nhi nốc hết, thật uổng quá, sau này có cần dùng đến thì tìm đâu ra kịp?

Nàng em thở dài tiếc rẻ rồi bắt đầu đếm :

- Một!...Hai!...Ba!...

Nàng hiểu chất độc đó rất mạnh, không ai chịu nổi lâu, bất quá nàng đếm đủ ba tiếng là người trúng độc phải ngã!

Nàng định ninh Châu Lệ Nhi phải ngã bởi Châu Lệ Nhi đã nốc trọn bình rượu độc, số lượng đó công hiệu quật ngã mười đại hán kia mà!

Nhưng nàng đếm ba tiếng rồi, Châu Lệ Nhi vẫn đứng vững như thường!

Chẳng những thế, Châu Lệ Nhi lại thay nàng đếm tiếp :

- Bốn!...Năm!...Sáu!...

Hai chị em sững sờ.

Châu Lệ Nhi nhìn cả hai, mỉm cười :

- Mùi vị tuyệt diệu thật đấy hai cô nương ạ! Rất tiếc là ít quá! Phải chi có độ mười hai mươi bình cho tôi nếm bằng thích!

Nàng buông chiếc bình không xuống đất, rồi bật cười khanh khách :

- Các vị muốn đãi khách mà tiếc của hả? Hãy cho tôi thêm mấy bình nữa đi!

Hai chị em không nói được một lời nào.

Cả hai đã từng gặp những cao thủ thượng thặng trong vũ lâm, chẳng ai làm cho họ ngán nổi.

Hai nàng cũng đã vào nguy ra tử nhưng không hề nao núng, giờ đây phải nao núng vì hai nàng có cảm tưởng là mình đã gặp tử đối đầu.

Người áo bố xanh luôn luôn chực chờ cơ hội, bây giờ y thấy rõ cơ hội không còn đến với y nữa, bởi hai thiếu nữ kia cầm như thúc thủ rồi.

Y buột miệng thở dài thốt :

- Tại hạ có mắt không trông, chẳng hiểu cô nương là bậc cao nhân...

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Tôi có là cao nhân đâu? Bất quá tôi có ruột và dạ dày khác với ruột và dạ dày người thường!

Nàng chị đậm chân, trầm giọng :

- Được! Chúng tôi chịu bại rồi đó! Nhưng tiểu cô nương muốn xử trí hần làm sao?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Tôi không tưởng...

Bỗng nàng đứng lại.

Nàng vừa phát hiện ra có một bóng người trong nhà, không rõ người đó từ đâu đến, đến từ lúc nào?

Người đó như từ trên trời bay xuống, như từ dưới đất chui lên.

X

Trong nhà, đèn còn cháy nhưng bên ngoài, trời đã sáng rồi. Ánh thái dương chiếu xiên xiên vào nhà, rọi rõ từng người, có những tia nắng sớm, đèn tự nhiên phải tắt.

Người đó đang ngồi trên một chiếc ghế hướng về mọi người, không ngừng ngáp.

Chừng như người đó ngồi trên ghế từ lâu, chập chờn ngủ, đang ngủ lại giật mình bừng tỉnh.

Người đó không già, tức nhiên còn trẻ, người đó khá đẹp người, bất quá đôi mắt mở to một chút rồi nhắm lại liền như tiếc giấc ngủ đang dở dang.

Hai chị em hẳn phải giật mình hơn ai trước hết, bởi họ là chủ nhân ngôi nhà dù là tạm thời cũng thế. Là chủ nhân, họ phải quan tâm đến mọi sự hiện diện ngoài dự liệu của họ.

Nhưng cả hai không kinh hãi bằng Châu Lệ Nhi và người áo bố xanh.

Bởi Châu Lệ Nhi và người áo bố xanh nhận ra người đó là ai.

Châu Lệ Nhi có phần nào sợ hãi thực sự, người áo xanh tuy sợ hãi nhưng lại mừng.

Y hy vọng người đó sẽ giải cứu y.

Người đó ngáp một lúc rồi bật cười hì hì, vừa cười vừa ngả ngửa người ra giữa thành ghế, xem chừng như mệt mỏi lạ.

Người áo xanh cố nở một nụ cười ve vuốt hỏi :

- Dương huynh có nhận ra vị tiểu cô nương này chăng?

Người đó mỉm cười :

- Nàng nắm cứng tay của cát hạ nhưn vậy, nàng là bằng hữu của cát hạ rồi, nếu tại hạ bảo rằng có nhận ra nàng, cát hạ không ghen sao? Tại hạ không muốn cát hạ trở mặt sùng sộ với nhau!

Châu Lệ Nhi chớp mắt, cười khan :

- Phải đó! Chúng ta là bằng hữu với nhau, sao lại hỏi người ta làm gì?

Nàng bóp mạnh tay hơn một chút.

Người áo bố xanh xuất hạn ướm đầu, làm gì y dám nói không phải là bằng hữu?

Người đó, một thiếu niên, lại họ Dương, lại quen mặt với người áo xanh, Châu Lệ Nhi cũng nhận ra, hiển nhiên là Dương Tử Giang.

Dương Tử Giang thở dài lẩm nhẩm :

- Thảo nào mà cát hạ chẳng chịu ở lại Vọng Hoa Lâu uống rượu! Thì ra cát hạ biết có địa phương thích thú hơn Vọng Hoa Lâu nhiều! Cát hạ biết có nhiều cô nương đẹp đang đợi chờ!

Bỗng, y vỗ bàn kêu bóp một tiếng :

- Cát hạ lừa dối bọn tại hạ, âm thầm lên đi như thế này, như vậy đâu xứng đáng là bằng hữu!

Hai chị em lộ sắc giận.

Người áo xanh hấp tấp thốt :

- Tuy tiểu đệ một mình lên đi nhưng cát hạ thử hỏi ba vị cô nương này xem tại hạ có nhắc mãi đến vị thiếu niên anh hùng duy nhất trong võ lâm ngày nay là Dương Tử Giang chăng?

Dương Tử Giang bật cười lớn :

- Tại hạ là đệ nhất anh hùng? Chính tại hạ chưa biết cho mình nữa, người đời làm sao biết được?

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Dương đại hiệp vừa đến, chắc bụng đói, các vị còn món thịt trâu rất ngon, sao không mang ra đây đãi đại hiệp?

Hai chị em do dự.

Cả hai nhìn bàn tay của Châu Lệ Nhi rồi nhìn chiếc đầu đấm ướm mồ hôi của người áo bố xanh, một lúc lâu cùng cười tươi thốt :

- Phải! Tôi sẽ mang ra!

Dương Tử Giang lại cười tươi :

- Khỏi! Khỏi! Tại hạ chẳng phải là con gái Tỏa Hồn cung chủ, mà cũng không phải là đồ đệ của Phượng Tam, chắc chắn là ăn không tiêu loại thịt trâu nấu đặc biệt của các vị cô nương đâu!

Tất cả đều giật mình.

Châu Lệ Nhi thẩm hỏi, tại sao Dương Tử Giang lại biết lai lịch của nàng?

Mà hai chị em đó cũng không tưởng nổi vị tiểu cô nương đó lại là con gái của Tỏa Hồn cung chủ.

Họ đưa mắt nhìn Châu Lệ Nhi, Châu Lệ Nhi thì trừng mắt nhìn Dương Tử Giang hỏi :

- Dương công tử sao biết được tôi?

Dương Tử Giang cười hì hì :

- Cô nương hiện tại chẳng phải là người không tên không họ, tại hạ đã thấy cô nương muốn hành sự tại Lý Độ Trấn, có ý tưởng là cần gặp mặt cô nương một lần! Tại hạ muốn gặp cô nương chẳng qua nhận ra cùng là người đồng cảnh!

Châu Lệ Nhi nổi giận :

- Ai đồng cảnh với công tử? Có quỷ mới đồng cảnh với công tử đó!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Cứ như tại hạ biết thì tại Lý Độ Trấn, có ít nhất một trăm oan hồn! Những oan hồn đó có phải là do cô nương cưỡng bức rời khỏi xác chẳng?

Y bật cười ha hả tiếp :

- Hơn trăm người chết oan vì cô nương! Mới bao nhiêu tuổi như vậy mà cô nương đã thành tựu phi thường, thì cái tiền đồ của cô nương sẽ thênh thang đến đâu? Còn tại hạ thì lòng đen tay độc, cũng chẳng kém cô nương, do đó tại hạ thấy trời sanh ra chúng ta là để cho có đủ đôi!

Châu Lệ Nhi tức uất vô cùng.

Con người mặt dày như thế, trong thiên hạ hẳn không thể có kẻ thứ hai ngoài y ra!

Nàng từng gặp hạng người bại hoại nhưng chẳng ai nhận mình là bại hoại.

Y lại tự thú tất cả với niềm đắc ý.

Nàng em vụt cười uyên thốt :

- Công tử bảo vị tiểu muội muội đó bại hoại, hẳn tôi cũng thế chứ gì?

Dương Tử Giang vỗ tay đôm đốp :

- Đúng rồi! Đúng lắm! Trong ngôi nhà này, chẳng có một người nào tốt cả!

Nàng em buông đưa sóng mắt trữ tình :

- Nếu thế thì tôi và công tử cũng là một đôi!

Dương Tử Giang nhìn nàng từ đầu đến chân, đôi mắt nhắm hi hí lại như để tập trung nhãn lực, có lẽ y dùng nhãn lực lột trần y phục của nàng.

Nàng phát cáu, chỉ muốn móc đôi mắt đó, nhưng ngoài mặt vẫn làm tươi, nàng hỏi :

- Công tử đã nhìn no chưa?

Dương Tử Giang nheo nheo mắt, mỉm cười :

- Tốt quá! Hấp dẫn quá! Có một vợ lẽ như cô nương kể ra tại hạ cũng vui vui!
Càng có nhiều vợ càng hay!

Nàng em bật cười khanh khách, bước tới trước mặt y, vẫy khăn tay thốt :

- Tham! Tham quá! Có một đòi hai! Có hai muốn ba! Một tôi sợ công tử chịu không nổi, còn đòi nhiều để bỏ không à?

Nàng làm mọi vẻ khiêu gợi mong câu nhử Dương Tử Giang, tự nhiên trong khăn có độc.

Dương Tử Giang cười lớn :

- Cô nương định câu trái tim tại hạ? Rất tiếc tại hạ đã quăng nó xuống dòng sông mà tại hạ mang tên rồi!

Hai chị em toát mồ hôi lạnh.

Nàng chị cắn răng, bỗng uốn mình, bảy vệt sáng từ người nàng bay vút ra.

Ngờ đâu, Dương Tử Giang chỉ phát nhẹ bàn tay, bảy vệt sáng đều bay trở về, áp lực còn mạnh hơn lúc phát đi.

Một loạt tiếng phập vang lên, nơi vách hiện ra bảy thanh kim đao. Trong bảy thanh kim đao đó, có một thanh còn vướng lại lắt phất mấy sợi tóc của người chị.

Đến Châu Lệ Nhi cũng biến sắc mặt, hướng hồ hai chị em là người trong cuộc?

Không ai biết được Dương Tử Giang luyện môn công gì mà lợi hại phi thường.

Dương Tử Giang ung dung đặt đôi chân lên mặt bàn, ngã ngửa người trên ghế, bật cười hì hì :

- Các vị đã thấy một môn công của tại hạ rồi đó chứ? Nếu muốn thấy thêm, các vị cứ tuôn ra, còn tấc thép nào nơi mình, cứ vung ra bằng thích!

Nàng em thở dài :

- Bất tất? Đã phục rồi! Phục lắm rồi!

Người áo bố xanh vụt kêu lên :

- Cát hạ định đến đây diệt tại hạ diệt khẩu, xin cứ động thủ! Đừng làm gì khó khăn đến các nàng ấy!

Dương Tử Giang lại thở dài :

- Cát hạ đúng là người đa tình! Thảo nào mà các cô nương không theo cát hạ, chết cũng theo! Bất quá tại hạ thấy làm lạ, tại sao cát hạ biết là tại hạ theo đến đây để giết người diệt khẩu? Biết đâu tại hạ chẳng đến đây để cứu người?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Không ngờ Dương Tử Giang co oai nghi đường đường như vậy mà cũng biết dối người!

Dương Tử Giang thản nhiên :

- Tại hạ lừa hấn làm gì? Muốn giết hấn, tại hạ chỉ khoát nhẹ tay, khó khăn gì mà phải lừa hấn? Cứu hấn cũng dễ dàng như vậy thôi!

Châu Lệ Nhi dịu giọng :

- Vậy công tử muốn cứu hấn hay muốn giết hấn?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Tiểu cô nương muốn tại hạ nói thật ra à?

Nàng em chặn Châu Lệ Nhi, gật đầu :

- Ai ai cũng muốn biết sự thật!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Được! Tại hạ cho biết, trước hết tại hạ cứu người, sau đó...

Nàng chị vụt hỏi :

- Sau đó rồi sao?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Sau đó giết người! Cứu hấn khỏi tay của vị tiểu cô nương kia, hấn sẽ trở thành con mối của tại hạ, tại hạ sẽ định đoạt số phận của hấn! Giai đoạn cuối cùng là đùa với các cô nương một chút! Đùa chán rồi, đem trói các cô nương lại, đem bán vào Vọng Hoa Lâu!

Y nói với thái độ thản nhiên quá, chẳng khác nào là đem ba con cừu non cho hàng thịt.

Châu Lệ Nhi, người áo bố xanh, hai chị em, tất cả bốn người đều vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

Không ai nói được một tiếng nào, bởi niềm tức uất dâng lên tràn ngập tâm tư.

Họ cũng nhìn nhận trên đời này, chẳng có sánh được với Dương Tử Giang, một con người lòng đen hơn mực, tay độc hơn rắn, da mặt dày hơn da trâu!

Một con người tàn ác, tàn độc hơn ý tưởng!

Dương Tử Giang cười nhẹ tiếp :

- Các vị thấy tại hạ nho nhã, tuấn tú, hiền hòa, tưởng đâu tại hạ không làm được những gì các vị làm? Lầm! Tại hạ có thể làm bất cứ việc gì, kể cả những việc hèn hạ nhất, tại hạ nói ra là làm! Nhất định chẳng bao giờ đổi ý!

Rồi y rút hai bàn chón xuống, rồi y đứng lên, rồi y từ từ bước tới trước mặt Châu Lệ Nhi.

Y từ từ thốt :

- Tiểu cô nương lưu ý nhé! Tại hạ giải thoát hấn khỏi tay cô nương đây!

Cô nương vụt buông tay ra, trầm giọng :

- Chạy đi! Để ta đối phó với hấn!

Dương Tử Giang đứng y một chỗ, cười hì hì.

Người áo bố xanh sau phút giây sống sờ, vụt phóng mình đi, định tung qua cửa sổ.

Đồng thời, Châu Lệ Nhi nhào tới Dương Tử Giang.

Ngờ đâu, như bóng ma, Dương Tử Giang biến mất.

Rồi một tiếng bình vang lên, người áo bố xanh chưa ra khỏi cửa sổ, bị quăng trở lại rơi xuống nền nhà.

Còn Dương Tử Giang thì vụt hiện ra trên chiếc ghế cũ, vẫn với cái dáng uể oải, mệt nhọc, lưỡi biếng.

Y cũng đặt hai chân lên mặt bàn, y cười hì hì thốt :

- Chẳng phải tại hạ nói khoe, tại hạ không hề động thủ, chỉ nói một câu cũng cứu được hần!

Nàng chị rung rung giọng :

- Hiện tại công tử...công tử...

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Hiện tại là giai đoạn thứ hai! Giai đoạn thứ nhất, ta đã cứu hần rồi! Giai đoạn thứ hai, ta giết hần! Giai đoạn thứ ba, đến lượt các cô nương như ta đã nói!

Rồi y uể oải đứng lên, từ từ bước về người áo bố xanh.

Người áo bố xanh không nhúc nhích được.

Hai chị em dậm chân, bỗng cởi phăng y phục, bày ra thân thể nõn nà, trần như nhộng.

Vận y phục, chỉ với màu mè, hai nàng còn hấp dẫn, người nhìn đều tiêu hồn.

Huống hồ, hai nàng lại dùng đến thân thể lõa lồ? Ma lực đó, đá cũng phải nát, sắt cũng phải chảy...

Cả hai trừng mắt nhìn Dương Tử Giang, trầm giọng :

- Người bước tới một bước, chị em ta quyết liều mạng với người!

Dương Tử Giang thở dài :

- Hai vị nhất định liều chết với tại hạ?

Hai nàng gật đầu :

- Nhất định!

Tay mỗi nàng cầm một thanh đao dài độ thước.

Nhưng mũi đao không chong thẳng đối tượng mà lại ghim ngay ngực họ.

Dương Tử Giang cau mày :

- Có phải đó lão là đấu pháp Thi Giải Hóa Huyết phân thân củ hai vị chăng?

Nàng chị cao giọng :

- Đã biết như vậy, hắn cũng biết luôn sự lợi hại?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Vô dụng! Tại hạ chưa muốn cho các vị chết thì các vị có làm gì cũng chẳng chết được!

Y lướt tới.

Hai nàng cắn răng, định đâm mạnh mũi đao vào ngực mình...

Châu Lệ Nhi sững sốt đến ngây người, thương tiếc hai đóa hoa đẹp sắp tàn tạ...

Ngờ đâu, hai tiếng keng keng vang lên, hai thanh kim đao rơi xuống đất, hai chị em đã ngã vào lòng Dương Tử Giang.

Mỗi tay ôm một nàng, đôi mắt nhìn Châu Lệ Nhi, y cười hì hì thốt :

- Xin lỗi! Xin lỗi nhé! Tại hạ chỉ có hai tay! Cô nương hãy chờ một tý!

Châu Lệ Nhi chớp mắt, vụt cười khan :

- Hai tay công tử vướng bận! Vậy để tôi thay thế giết hắn cho!

Nàng biết, người áo bố xanh rất cần thiết cho Du Bội Ngọc, nếu hắn chết thì Du Bội Ngọc mất một chứng cứ vô giá.

Không có người áo bố xanh, còn ai chứng minh được Đường Vô Song là giả hiệu?

Thì khi nào nàng giết người áo xanh?

Nàng nói xong, vọt mình tới, hai tay đánh ra, hai chân phóng luôn.

Tay và chân nhắm vào phía hậu Dương Tử Giang bay sang.

Nàng cầm chắc mình thành công, bởi dù có tài nghệ đến đâu, hai tay bạn giữ hai nàng, Dương Tử Giang làm sao phản ứng kịp?

Nhưng Dương Tử Giang quay mình lại, đẩy hai nàng ra hứng đòn.

Châu Lệ Nhi hoảng hồn, không thể đánh hai nàng trọng thương, định đưa tay về.

Ngờ đâu có hơi gió từ phía sau cổ nàng thổi tới.

Rồi Dương Tử Giang cười hì hì thốt :

- Cô nương cần phải theo Phượng Tam luyện tập thêm mười năm nữa! Như thế này, chẳng ra quái gì đâu!

Châu Lệ Nhi tức uất người, muốn quay lại tung cho y mấy đá, nhưng nàng không còn cử động được.

X

Dương Tử Giang lấy ba chiếc ghế sắp hàng, đặt Châu Lệ Nhi ngồi giữa, rồi đặt hai chị em, mỗi người một bên.

Y còn điểm huyết cam cả ba, không cho cả ba nói tiếng gì.

Đoạn, y vuốt y phục cho thẳng nếp, rồi chỉnh thần thái :

- Hôm nay là ngày quan trọng của tại hạ! Tại hạ xin mời ba cô nương chứng kiến cho tại hạ khai đao giết người! Giả như tại hạ giết không khéo tay, xin nhờ ba vị chỉ giáo cho!

Rồi y nghiêng mình tiếp :

- Bởi vì từ bao lâu nay, tại hạ chưa hề giết người, và đây là lần thứ nhất tại hạ làm cái việc đó, tại hạ không tưởng là vì con người đó mà phải phá giới, song còn biết tìm ai thay thế cho hắn? Thành thử phải bằng lòng với hắn vậy!

Hai cô gái đau lòng quá cắn môi đến rướm máu.

Dương Tử Giang nhặt một thanh kim đao trên mặt đất, lau thanh đao vào y phục hai chị em đã cởi ra còn bỏ đó, rồi từ từ bước tới cạnh người áo bố xanh.

Bỗng y quay đầu lại thốt :

- Ba cô nương còn có bằng hữu nào đến đây chăng? Nếu có thì cũng là một dịp may lớn, bởi ngày này quan trọng quá, càng có đông người chứng kiến càng hay, chứ có ba cô nương thì thật ra ít quá! Ít quá!

Châu Lệ Nhi luôn luôn ước mong Du Bội Ngọc đến bất ngờ, song hiện giờ thì nàng ước mong Du Bội Ngọc đừng đến.

Chỉ vì Dương Tử Giang có vũ công thật đáng sợ! Và nàng lo lắng cho Du Bội Ngọc.

Dương Tử Giang thở dài, lẩm nhẩm :

- Người ta thì cho rằng việc giết người rất kích thích, riêng tại hạ thì chẳng thấy một cảm giác nào cả!

Y uể oải bước tới chút nữa, gần người áo bố xanh hơn.

Rồi y nở nụ cười, cũng uể oải như thế :

- Nếu cát hạ nghe đau thì cứ chớp mắt, tại hạ sẽ nhanh tay hơn cho cát hạ được chết sướng, chết gấp! Tuy chưa giết người lần nào, tại hạ không thích thấy ai nhăn mặt, cắn răng oằn oặt!

Chỉ trong phút giây thôi là y cử đao, làm cái việc như y đã chuẩn bị làm.

Hai chị em bật khóc.

Vừa lúc đó, có tiếng người vọng vào :

- Tại hạ không thích thấy ai nhăn mặt, cắn răng oằn oặt!

Dương Tử Giang biến sắc, vọt đến cửa sổ rồi lùi lại, rồi cao giọng hỏi :

- Người nào đó?

Bên ngoài có tiếng người vọng vào :

- Người nào đó?

Dương Tử Giang xanh mặt, không còn hạt máu :

- Người...người...chẳng lẽ người là...

Một tiếng bình vang lên, Dương Tử Giang lao vút người qua cửa sổ, chạm người vào cánh cửa, cánh cửa mở tung, đập vào vách.

Y ra ngoài rồi, y hét lên :

- Ứng Thanh Trùn! Ứng Thanh Trùn! Ta với người không thù không oán, tại sao người trêu phá ta?

Buông xong tiếng cuối, y đã vọt ra xa ngoài mấy mươi trượng.

Hai chị em xanh mặt.

Châu Lệ Nhi vừa sợ vừa mừng. Nàng không tưởng Ứng Thanh Trùn xuất hiện bất ngờ, cứu tất cả.

Nàng giương mắt nhìn qua cửa sổ chờ con người thần bí kia xuất hiện xem phong cách y như thế nào.

Cánh cửa sổ lay động, một bóng người bay vào.

X